

[Statsministeren.]

der over for EFs fælles budget vil kunne gennemføres udlihnende foranstaltninger til imødegåelse af eventuelle skadelige virkninger af EF-samarbejdet.

EFs regionalpolitiske samarbejde vil være et supplement til og ikke en erstatning for vor egen egns udviklingspolitik. Det er klart, at de to ting er sider af samme sag, og at der bør være harmoni mellem de nationale og de fælles bestræbelser. Kun ved at udligne de betydelige forskelle, som i dag består mellem forholdene i visse regioner og i Fællesskabet som helhed, vil det være muligt at gøre fremskridt på en række andre områder som f. eks. en mere hensigtsmæssig landbrugspolitik og udviklingen af en industripolitik. Det er klart, at vi her står ved et område, der i virkeligheden berører store interesser i de enkelte medlemslande, dette gælder særlig Storbritannien og Italien. For Danmarks vedkommende kan der i øvrigt være grund til at pege på en anden side af dette problem: den særlige interesse i at få hånd i hanke med omfanget af den økonomiske støtte, de enkelte medlemslande yder til fordel for bestemte egne eller erhverv. Det er i virkeligheden også et spørgsmål om at sikre lige konkurrencevilkår inden for EF.

Også for industripolitikken blev det vedtaget at pålægge Fællesskabets institutioner at fremlægge et handlingsprogram inden 1. januar 1974. Jeg kan sige, at udgangspunktet for vor politik på dette område vil være, at industripolitikken ikke blot skal sikre udviklingen af mere konkurrencedygtige industrier, men også tjene til at forbedre den enkelte arbejders og funktionærs arbejds- og levevilkår. Det er klart, at industripolitikken kan ses i sammenhæng med regionalpolitikken.

Et særligt spørgsmål i forbindelse med industripolitikken er EFs forhold til de store multinationale selskaber. Regeringen vil her gå ind for, at EF opstiller en fælles politik med hensyn til de skattemæssige og finansielle betingelser, som gælder for disse virk-

somheder. Vi vil også gå ind for, at der skabes effektive muligheder for indseende med disse virksomheders regnskaber. Formålet er ikke at vanskeliggøre disse store virksomheders eksistens — de har på mange måder været banebrydende — men at sikre, at deres virksomhed tilrettelægges også ud fra samfundsmæssige hensyn. Det må ikke være sådan, at anonyme økonomiske kræfter tit uden for det enkelte lands grænser kan gribe afgørende ind i den økonomiske politik, uden at de folkevalgte institutioner har mulighed for at gribe regulerende ind.

Også med hensyn til miljø- og forureningsproblemerne blev der på topmødet truffet beslutning om at opfordre EF-institutionerne til at fremkomme med et handlingsprogram tillige med en præcis tidstabel. Det skal ske inden udgangen af juli måned 1973. Jeg tror, der her er tale om et stort og kompliceret samarbejdsområde, hvis virkelige dimensioner vi måske først er ved at begynde at forstå. Mange alvorlige forureningsproblemer er ikke nationalt afgrænsede, og problemernes størrelse gør det ofte nødvendigt, at vi samarbejder landene imellem.

Den danske regerings politik vil derfor være præget af ønsket om, at Fællesskabet på de områder, hvor internationalt samarbejde er en forudsætning for afgørende fremskridt for miljøbeskyttelsen i Europa, vil træffe konkrete beslutninger og gennemføre fælles projekter.

Dette blev også fremhævet af ministeren for forureningsbekæmpelse på et møde mellem fagministre i det udvidede europæiske Fællesskab i Bonn i sidste uge. Ministeren gav udtryk for de danske forventninger til samarbejdet i Fællesskabet på miljøområdet ved at sammenfatte den danske holdning i to principper:

1. Fællesskabet skal være garant for, at intet medlemsland sakker bagud i miljøbeskyttelsesarbejdet.
2. Fællesskabet må aldrig virke bremsende for det enkelte land, der ønsker at være foregangsland på området.